

Sygnatura akt VI Ka 296/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 maja 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale G. S. Przedstawiciela Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018 r.

sprawy **P. W. synowi E. i M.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks, art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 listopada 2017 r. sygnatura akt IX K 425/17

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchyla rozstrzygnięcia z punktów: 7 i 8 oparte o art. 24 § 5 kks;
2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 525 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych).

Sygn. akt VI Ka 296/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się zasadna jedynie w ograniczonym zakresie i skuteczna jedynie o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez uchylenie rozstrzygnięć z punktów: 7 i 8 opartych o art. 24 § 5 kks.

Co do zasady natomiast apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała.

Sąd Rejonowy dokonał bowiem w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i poza elementem zmodyfikowanym w postępowaniu odwoławczym nie naruszył w żadnym dalszym stopniu prawa procesowego, a i prawa materialnego. Wątpliwości nie nasuwało orzeczenie w kwestii sprawstwa i winy P. W. oraz prawnej kwalifikacji przypisanych mu czynów. Również wymierzone kary grzywny – jednostkowe i kara łączna – za rażąco i niewspółmiernie surowe uchodzić nie mogą.

Sąd I instancji starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz ocenie wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu jurysdykcyjnego przedstawiony w części sprawozdawczej zapadłego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie przekroczono przy tym ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełniono uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego.

Sąd merytoryczny wskazał na jakich oparł się dowodach oraz należycie wytłumaczył dlaczego dał im wiarę. Sąd Okręgowy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu rozpoznawczym.

Także pisemne motywy orzeczenia w pełni odpowiadają wszelkim wymogom formalnym zakreślonym przez obowiązujące przepisy prawa, co umożliwia kontrolę instancyjną.

Sąd orzekający dysponował wszelkimi podstawami faktycznymi, by uznać oskarżonego za winnego wszystkich trzech zarzuconych mu przestępstw skarbowych.

P. W. ponad wszelką wątpliwość prowadził działalność gospodarczą zarejestrowaną pod własnym nazwiskiem, a zatem był płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych. Zarazem pełnił też funkcję samoistnego prokurenta firm: (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z siedzibami w G. oraz per facta zajmował się prowadzeniem spraw gospodarczych i finansowych obu wspomnianych podmiotów. Tym samym odpowiadał też za prawidłowe wyliczenie i odprowadzenie do właściwego Urzędu Skarbowego zaliczek na poczet powyższej daniny publicznej.

W badanej sprawie pewne przy tym było, iż za okresy wskazane w akcie oskarżenia, we wszystkich trzech naprowadzonych wyżej przypadkach podatek ów został trafnie i w zgodzie z obowiązującymi przepisami wyliczony, co równało się jego pobraniu od pracowników.

Przez pobranie podatku w rozumieniu art. 77 kks należy bowiem rozumieć wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia po odjęciu obliczonej uprzednio zaliczki. Nie musi ono polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część wynagrodzenia brutto. Obliczenie kwoty należnej zaliczki jest zatem równoznaczne z jej pobraniem (vide: np. wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr 2000/1).

Warto również zauważyć, że brak pobrania zaliczki na podatek dochodowy mógłby hipotetycznie nastąpić, gdyby wypłaty wynagrodzeń pracowniczych następowały bez tego odliczenia, czyli w kwotach brutto. To jednak oznaczałoby popełnienie przestępstwa lub wykroczenia skarbowego z art. 78 kks.

W związku z powyższym sama operacja księgowa naliczenia podatku oznaczała jego pobranie, a brak odprowadzenia naliczonej (czyli pobranej) zaliczki wyczerpuje ustawowe znamiona czynu z art. 77 kks.

Omawianych zaliczek P. W. nie przekazał na konto właściwego Urzędu Skarbowego.

Wszystkie opisane wyżej fakty oskarżony, co do istoty potwierdzał, a nadto znajdowały one też oparcie w zabezpieczonej dokumentacji.

P. W. nie wolno natomiast było – ani jako płatnikowi, ani jako prokurentowi - swobodnie dysponować kwotami pobranych zaliczek, gdyż stanowiły dla niego - rzeczy cudze.

Zastrzeżeń nie wzbudzały ponadto ustalenia, co do przyczyn i powodów braku odprowadzenia wspomnianych zaliczek w określonym przez przepisy podatkowe terminie. Oskarżony wypowiedział się w tejże materii i jego wersja zasługiwała na wiarygodność. Powoływał się tu na nierzetelność kontrahentów, brak zapłaty z ich strony za wykonane

przez firmy prowadzone przez P. W. - roboty, a w konsekwencji brak wystarczającej ilości środków pieniężnych, by terminowo wywiązać się ze zobowiązań podatkowych.

Okoliczność powyższa, choć – jak już wspomniano – wiarygodna – nie usprawiedliwiła zaniechań oskarżonego, a tym bardziej nie eliminowała jego odpowiedzialności za przestępstwa skarbowe z art. 77 § 2 kks. Przede wszystkim nie wyłączała zawinienia.

P. W. podejmując się prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek, jak również przyjmując funkcję prokurenta innych podmiotów gospodarczych i podejmując się prowadzenia ich spraw ekonomicznych oraz finansowych przyjął zarazem na siebie ryzyko związane z następstwami niepowodzeń planowanych i realizowanych przedsięwzięć gospodarczych. W tym również ryzyko łączące się z odpowiedzialnością karno – skarbową.

Stanu rzeczy wyrażającego się zaniechaniem odprowadzenia pobranych zaliczek na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych, płatnik lub podatnik – dążąc do wykazania swej niewinności – nie może skutecznie tłumaczyć brakiem środków finansowych, czy też swymi niepowodzeniami gospodarczymi. Sprawca taki nie może „przerzucać” na Skarb Państwa i innych podatników regulujących swoje zobowiązania terminowo następstw tych niepowodzeń oraz zaprzestać płacenia owych zobowiązań. Ustawodawca nie wiąże odpowiedzialności karnej skarbowej za przypisane oskarżonemu czyny z obiektywną możliwością regulowania zobowiązania (vide: post. SN z dnia 27 marca 2003r., I KZP 2/03, OSNKW z 2003 r., Nr 5-6, poz. 57).

Sąd I instancji prawidłowo też ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość orzeczonych kar grzywny – tak częściowych, jak i kary łącznej. Kary jednostkowe w dostatecznym i należyтым stopniu uwzględniają zakres winy oskarżonego, jak i zakres szkodliwości społecznej czynów, których się dopuścił (ilość stawek dziennych), a także finansowe i majątkowe możliwości P. W. (wysokość jednej stawki dziennej). Kara łączna natomiast – stopień podmiotowych i przedmiotowych związków pomiędzy zbiegającymi się czynami. Sąd Rejonowy nie popełnił też błędu obarczając odpowiedzialnością posiłkową firmy, gdzie oskarżony zajmował funkcję prokurenta.

Wymierzone kary prawidłowo spełnią zatem swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z uwagi na wcześniejszą, a niezatartą karalność P. W. nie wchodziło natomiast w rachubę warunkowe umorzenie postępowania.

Jedyna zmiana wyroku dotyczyła zaś problematyki zwrócenia na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia przestępstw skarbowych. Na czas wyrokowania tak w pierwszej, jak i w drugiej intencji zaległe zobowiązania podatkowe wraz z odsetkami za zwłokę zostały przez spółki: (...) i (...) uregulowane w całości, co potwierdzał także przedstawiciel oskarżyciela publicznego.

Niezasadne i bezprzedmiotowe pozostawało tym samym nakładanie na te podmioty powinności przewidzianej regulacją art. 24 § 5 kks.

W pozostałej, niezmienionej części wyrok jako słuszny utrzymany został w mocy.

O wydatkach postępowania odwoławczego oraz o opłacie za drugą instancję orzeczono jak w pkt. 3 wyroku niniejszego.